

MIA

Dycky když se máma napila vody a vrátila lahev do držáku, táta jen tak by the way tu lahev v držáku narovnal. Když máma otevřela okýnko úplně dokořán, vystrčila ruku ven a klouzala dlaní po proudu vzduchu, táta začal okýnko zavírat. Počkal, až dá máma tu ruku z okýnka pryč, a pak ho zavřel a pustil klimatizaci. Stupně nastavil tak, aby teplota v autě nikdy nebyla o víc než pět stupňů nižší než venku. Jakmile existovalo pravidlo, který se dalo dodržovat, táta ho dodržoval a máma jím pohrdala.

Když se začal zas soustředit na cestu, máma to celý s okýnkem zopakovala a koukala, jak ho to sere. Sme hračky a ona je jak kotě, co do nás všech z nudy šťouchá pacičkou. Nevím proč. Blbě se u toho směje jak malej parchant a člověk by neřek, že je to dospělá ženská a má dvě děti. A zatímco máma je taková, Lin si tady v autě sedí s nohama nahoře, boty si samozřejmě nesundala, stele si pod sebe drobky a občas mámu jen tak pohladí po rameni. Snaží se bejt oblíbená. Já teď musím ten bordel sledovat další hodiny, a až to uvidí táta, naskočí mu žíla na krku, a máma bude na straně Lin, která je její miláček.

„Musíš to uklízet teďka?“ řekne mu nasraně, přitom i já vim, že on to rozhodně musí uklidit teďka, že tyhle věci neumí nechávat na pozdějc jako ona nebo Lin.

Prohrábnu si vlasy a zjišťuju, že i v nich sou ty debilní drobky, jak se to sakra stalo? Lin je little shit, co furt jenom dělá problémy.

„Tati, prosimtě, zastavíš? Potřebuju si z vlasů vyklepat drobky,“ říkám tátovi hrozně důležitě a dívám se hnusně na Lin. „Lin neumí jíst jako člověk.“

„Miuško,“ řekne máma, tahleta zdobnělina znamená, že to myslí přesně opačně. „Nebud' na ni tak přísná.“

„Jo, nebud' na mě tak přísná!“ ušklíbne se Lin a rukama opatlanýma od pomazánky si vytahuje z batohu knížku, která teď bude opatlaná taky. Nemam na to nervy, budu radši koukat z okýnka. Stromy okolo cesty řídnou, udělám si takovou poznávačku.

„Už taky potřebuju přestávku,“ řekne táta, vyhazuje blinkr a zajíždí na odpočívadlo. Konečně uvidí všechen ten bordel.

„Lin, to si ze mě děláš srandu!“

„Tak se to vyluxuje,“ mávne rukou máma. Lin neřekne nic. Táta zakrouť hlavou a odchází někam do vyprahlého zbytku křoví. Máma si sedá na lavičku, vytahuje zrcátko a upravuje si účes.

„Máš je furt stejný jako poslední dvě hodiny, cos je kontrolovala naposled.“

„Nejseš trochu drzá?“ Zaklapne zrcátko a vrátí ho do kabelky. Všichni si vezem batohy, jen máma má kabelku, samozřejmě.

Když jsme se naskládali zpátky do auta potom, co táta nasraně vymet rukou drobky ze sedačky a máma u toho opakovala „to auto stejně brzy nebude naše, nevím, proč to tak prožíváš“, sledovala sem to jejich trapný dohadování a tiskla se do opěradla. Dřív sem se strašně snažila získat jejich uznání, teď se snažim bejt co nejmíň jako oni.

ELI

Zvedl jsem se od stolu a šel už popáté za posledních dvacet minut zavolat na Maxe. Vlastně bych si oběd užil mnohem víc, kdybych se během něj nemusel dívat na jeho otrávený pubertální obličej, ale dal jsem si předsevzetí – jedno společné jídlo denně. Synchronizované žvýkání jako prostředek ke sblížení. Venku přestal foukat vítr, který mě extrémně rozčiluje, takže jsem se na chvíli posadil na kámen před chatou, že si zapálím, ale ani v bezvětrí mě sirky nechtěly poslechnout. Počet marných pokusů zažehnout cigaretu je úměrný počtu marných pokusů o společný oběd se synem.

Vztekle jsem zahodil sirky směrem k ohništi a vytáhl z kapsy benzinový zapalovač. S ním to půjde napoprvé, ale šetřím si náplň. Dostal jsem ho v patnácti od otce, protože správný chlap musí mít u sebe spolehlivý zapalovač. Hodil se, když jsem o rok později začal kouřit, a zapalovač tak paradoxně definitivně uhasil v otci naději, že ze mě bude aktivní sportovec. Stala se z nás ještě nesourodější dvojice než předtím. On začínal den sprintem, já začínal den nikotinem.

Kdyby tak věděl, že u cigarety mě baví jen to první šluknutí, které uspokojí nervové receptory. Zbytek bych klidně zahodil, je to jako sex po orgasmu, člověk si najednou říká, proč jsem ty divné věci dělal? A stejně jsem každou vždy dokouřil až do konce, otci a svému zdraví natruc.

Když jsem cigaretu típal, poklidné lesní šumění přerušilo ostré zapraskání větví. Pomalu a ostražitě jsem se zvednul, zatímco cigareta poklidně skomírala na šterku pode mnou. Ozvalo se další zapraskání, tentokrát v mých kolenou. Zasmál

jsem se nahlas, pobavení nad vlastní vetčostí trochu umenšilo moje zděšení.

Pokud je to srna, pravděpodobně utekla, pokud je to šelma, ví, kde mě najde, a pokud jsou to oni, už mě našli dávno. Co bych teď dal za otcovy ranní sprinty. Ale mně byl pohyb odjakživa cizí, nechápal jsem otcovu touhu dostat své tělo denně do stavu těsně před infarktem, mučil ho, jako kdyby ho chtěl potrestat.

A zatímco otec denně pracoval na zástavě srdce, já jsem si četl o kódování, historii letectví a stavbě skleníku. Má první sexuální zkušenost byla se třicetiletou sousedkou odnaproti, vdovou-nymfomankou, která se nezabývala věkovým rozdílem ani legalitou svého konání. Díky ní jsem v patnácti letech souložil pod vlivem všech druhů drog a při sexu občas koukal nejen na ni, ale také na dokumentární záběry páření zvířat, protože ji to vzrušovalo. Přineslo mi to do života dvě věci – schopnost rozpoznat kvalitní kokain na jedno líznutí a schopnost rozpoznat, kdy se prasata páří a kdy jen tak řvou.

Praskání ustalo a už se neopakovalo, o slovo se opět přihlásil vítr, který rozpohyboval všechno, co mu přišlo do cesty. Z toho neustávajícího šumu lesa se stal celodenní samozřejmý soundtrack, který jsme na vědomé úrovni už ani nevnímali, ale kdyby jej najednou někdo vypnul, vyděsíme se. Napadlo mě, že stromy okolo mě jsou denně svědky spousty vražd, zákony přirozeného výběru jsou neúprosné, jen my lidé si myslíme, že je obejdeme. Znovu praskání. Dýchal jsem zrychleně a opakoval si pravidla pro následující vteřiny. Utéct, schovat se. Bojovat. V nevědomí uchované instinkty zděděné po prarůdkách předcích se probudily, moje smysly se zostrily, cítil jsem snad i smůlu, která stékala po kmenech stromů kilometr